

Zdena Salivarová

Josef Škvorecký

Setkání v Torontu, s vraždou

spisy 26

Kapitola první, v níž se penzionovaný inspektor vrací do práce.....	5
Kapitola druhá, v níž si Anka nemůže dát pokoj, i kdyby stokrát chtěla.....	18
Kapitola třetí, v níž se inspektoru Sinclairovi potvrzuje staré podezření	22
Kapitola čtvrtá, v níž Anka znovu podlehně pokušení.....	30
Kapitola pátá, v níž se objeví hezká žena a tři muži s knírkem	34
Kapitola šestá, v níž si Anka leccos domýšlí	57
Kapitola sedmá, v níž inspektora inspirují platinové vlasy a objeví se opožděná svědkyně	64
Kapitola osmá, v níž Anka vyrobí z Fiony krasavici.....	79
Kapitola devátá, v níž se Murphy zaplétá a dr. Smola odkládá brýle	84
Kapitola desátá, v níž Sinclairovi volá inspektor O'Cuffy z Los Angeles	96
Kapitola jedenáctá, v níž Anka dává dvě a dvě dohromady.....	105
Kapitola dvanáctá, v níž skládačka začíná dávat smysl	111
Kapitola třináctá, v níž si Anka vzpomene na jednu maličkost.....	126
Kapitola čtrnáctá, v níž elévka Mallowayová složí u inspektora Sinclaira maturitu	134
Kapitola patnáctá, v níž se inspektor Sinclair o Miriam Mallowayové něco dozví a už nečeká	150
Kapitola šestnáctá, ve Winnipegu	157
Kapitola sedmnáctá, Happy Ending	163

Zdena Salivarová
Josef Škvorecký
Setkání v Torontu, s vraždou
spisy 26

© Zdena Salivarová and Josef Škvorecký, 2006

Copyright © Literární akademie, 2006

ISBN 80-86877-22-1

Kapitola první, v níž se penzionovaný inspektor vrací do práce

Mrtvá měla na sobě tmavomodrou barchetovou blůzu – informací o materiálu mi podala elévka Miriam – s naškrobeným bílým límečkem z nějakého jiného materiálu. Jak zápasila s vrahem, levý cíp límečku se ohrnul a zčásti zakryl strangulační čáru, která se táhla jako červené potvrzení smrti.

„Nač bys to odhad?“ obrátil jsem se na Freda Melvilla.

Daktyloskop si čáru prohlížel lupou, dlouho zkoumal ohrnutý límeček, pak odpověděl:

„Vypadá to na obyčejnej špagát. Kus prádelní šňůry, něco takovýho. Nenašli jste nic toho druhu?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Odnes si všechno s sebou. Opatrněj. Nic tu nezapomněl.“

Mlčky jsem ukázal na zaschlou krev na hřbetě ruky, kterou právě seškraboval seržant s divným jménem Gunga Stewart Islington. Ind to nebyl. Snad jeho matka četla Kiplinga. Neznal jsem ho, přišel na oddělení, když já už byl pryč, a sám neměl do penze daleko.

„Jo tohle!“ pravil Fred a obrátil se na seržanta. „Manikýru užs udělal, Gungo?“

Seržant kývl:

„Pod nehtem na prostředníku zůstalo skoro půl inče kůže. Musí to bejt parádní škrábanec.“

„Tady ji ovšem drápnul on.“ Fred ukázal na hřbet dívčiny ruky.

„To jo,“ ušklíbl se Gunga. „Ale někde na těle bude pěkně podepsanej. Nejspíš na ksichtě. Půl inče kůže – musel si tam nalepit flastr jako hrom.“

Fred hleděl na mrtvou dívku zadumaně. Pak řekl:

„Je to dost neobvyklý. Škrtil ji zepředu. Její autogram bude mít na obličejí. Řek bych, že ho intimně znala. Asi ji obejmul a povedlo se mu navlíknout jí špagát kolem krku.“ Znova pohlédl na mrtvou tvář. Vyčníval z ní disproportionální nos. „Obyčejně jde škrtič zezadu. Oběť nic netuší, vrah jí hodí smyčku na krk, ona instinktivně popadne provaz nebo kravatu, nebo čím to vrah

dělá, snaží se smyčky zbavit...“ Odmlčel se, pak zvedl obě ruce s prsty zkřivenými jako drápy. „Prala se s ním jak kočka!“ Sehnul se k mrtvé, maličko uvolnil zaťatou pěst, vytáhl z ní několik vyškubnutých vlasů a strčil je do ziplocku. „Jako ženská.“

„Na DNA bude materiálu habaděj,“ pravil Gunga.

„A co teprve jestli byli nahý?“ zasmála se Miriam.

Její trochu vřeštivý hlas mě pohladil proti srsti.

„A to von ji potom voblík?“ ušklíbl se Fred.

Miriam ohrnula nos a ignorovala ho.

Vzpomněl jsem si na svou bývalou podřízenou, na elévku, později poručíka Shirley Churchovou, která si vzala syna starého Bullocka, pokračovala v policejní kariéře, a teprve po čtvrtém dítěti, druhé holčičce, opustila jako inspektorka službu. Nedomáhala jí však dát vale nadobro, opatřila si soukromou detektivní licenci, načež se jí telefonní hovory zpětinasobily. K žádnému příjmu to však nevedlo, protože případy manželské nevěry Shirley zásadně odmítala. Marně čekala, a pokud vím, dosud čeká, že jí zavolá manželka, které kdosi zavraždil muže – nebo naopak.

Kdykoli mi Shirley Bullocková podávala hlášení, stála v pozoru, a pokud chtěla něco říct, uváděla svá pozorování – většinou velmi bystrá – zdvořilým: „Jestli smím poznamenat...“

Miriam Mallowayová skákala člověku do řeči, hlášení odbývala s rukou v kapse, a jednou dokonce s cigaretou v ústech.

Když jsem se loučil, DNA se zrovna zavádělo. Do laboratoře přijali novou sílu, čerstvého magistra z kriminologie na Torontské univerzitě, mladíka jménem Desmond Clairman, který se všemu idiotsky hihňal, ale svému povolání rozuměl. Z přiožralé párty, kterou mi oddělení uspořádalo na rozloučenou a kde se pilo, jsem tehdy odešel předčasně a střízlivý jsem odjel druhý den ráno do Georgie k Moničce a k jejímu manželovi, reverendu Micahu Ginsburgovi.

Monička mu říká Mickey. Po svatbě se stal kazatelem v Jižní Karolíně, kvůli Moničce – aby byla nablízku rodičům – pak upro-

sil biskupa, aby ho přeložil do Scarborough v Torontu, ale první kanadská zima mu šla tak na nervy, že se brzo po líbáncích proměnil ve vzteklého a hádavého manžela a málem se s Moničkou rozvedli. Naštěstí mu v Hazlehurstu v Georgii nabídla místní televize třikrát týdně pořad v Biblické hodině. Vrátil se tedy s Moničkou na rodnou farmu ve Willacoochee v Georgii a metamorfoval opět v milujícího manžila, jakým pastor má být. Ve státech Florida, Georgia a Jižní i Severní Karolína konkuruje nyní Micah Billymu Grahamovi a vypadá to, že jeho biblické meditace převezmou stanice celostátní sítě. V poslední době přidal k zázrakům v Káni Galilejské a vzkříšení Lazara i vědu a z kazatelny horlivě propaguje cosi, čemu říká Inteligentní plán. Pokud tomu rozumím, je to vědecká konkurence neodarwinistům, kteří proti ní, nevím proč, zuby nehty bojují včetně soudních žalob a rušení univerzitních kateder, kde někteří paleontologové Inteligentní plán přednášeli. Nevím, jestli jsou takové spory ve vědeckých debatách běžné. Asi ano.

První dva měsíce na penzi jsem tedy strávil na faře svého zetě, jehož hvězda na fundamentalistickém nebi rychle stoupala. Krásný kraj jižní Georgie, kolem městečka stinné hájky stromů, které jsem neznal, říčky plné odlehlých zákoutí, kde vláhá voda zvala ke koupeli, i když člověk s sebou neměl plavky. Kromě mnoha kostelů tam skoro stejně byly zastoupeny podniky v Micahových homiliích pravidelně zatracované – útulné jižanské bary. Vzdor fundamentalistům, ovládajícím svatostánky, tam šťastnou hodinku nikdy nezrušili, jako to udělali v pokrokové Kanadě. Za cenu jednoho drinku od pěti do sedmi pořád nalévali dva. Ne jako v Torontu.

Přes ty rajske poměry jsem po čase začínal trpět pocity příslavečného hosta, který jako ryba třetí den atd. To už jsem na pohostinné farmě úspěšného kazatele a milující dcery načínal třetí měsíc. Nedalo se nic dělat. Rozloučil jsem se s plačící Moničkou a s jejím velebníčkem, jehož srdečný stisk ruky si dokonce vyžádal chirurgický zákrok na pohotovosti, a vrátil jsem se do rušného a stále rostoucího Toronta.

Tam jsem najednou neměl co dělat.

Někteří podobně postižení kolegové řešili ten problém neko-
nečnými partiiemi šachu v klubu, ale to mi vždycky připadalo
jako plýtvání logickými schopnostmi mozku na nesmyslné po-
hyby pitomých figurek. Několikrát jsem se pokusil odjet na ryby
v jezerech na severu, jenže po letech skoro denního styku se suro-
vostmi velkoměsta jsem si vypěstoval odpor k napichování červů
na háčky a k vytahování háčků zabodnutých do pater živých ryb.
Prý je to nebolí – kdo však byl kdy rybou, aby to potvrdil?

Zbýval golf a detektivky.

Snažil jsem se a Monica, moje žena, chodila na golf se mnou.
Zřetelně nerada, ale abych měl pohyb. Abych měl pohyb, zaká-
zala mi rovněž používat golfmobily a najímat nosiče té spousty
náradí, co je ke golfu potřeba. Klikaté procházky po kopcovitém
terénu s brašnou plnou holí na rameni mě však, mírně řečeno,
nezaujaly a nakonec, tentokrát k Moničině zřetelné úlevě, jsem
to vzdal.

Zbyly mi detektivky.

Ty mě zachránily. Asi proto, že jsem se držel klasiků. Očtené
svazky, zděděné po otci, mě vrhly zpět do mládí, kdy jsem bý-
val napomínán pro četbu pod lavicí, kterou mi učitelka často
zabavovala a vracela ji se zalepeným dopisem otci, z jehož tajné
zásoby jsem si ten literární kontraband vypůjčoval. Protože mě
moje řemeslo naučilo systematickosti, začal jsem od Adama
- Vraždou v ulici Morgue. A staříčké tátovy detektivky mě za-
chránily před smrtí ukousáním. Protože se v nich o vraždách
psalo decentně a bez velkých detailů, příběhy z dřevních dob
žánru mi v ničem nepřipomínaly hnus skutečných zločinů, jaké
bývaly mým denním chlebem. A tak jsem četl a četl.

Systematicky jsem pokračoval cestou značenou jmény, která
připomínala zvláštní a specifickou nevinnost zašlých, třebaže
v mnoha ohledech rovněž krutých dob: Wilkie Collins, Charles
Dickens, Emile Gaboriau, Robert Barr, Gaston Leroux, Anna
Katharine Greenová, Mary Roberts Rinehartová, Jacques Fut-
relle, Arthur Conan Doyle. Když jsem dospěl k R. Austinu
Freemanovi, začal jsem se zabývat myšlenkou, že na stará
kolena sepíšu historii některých svých případů. Jak to pojme-
nuju, jsem zatím nevěděl. Napadl mě sice titul, ale brzo jsem si
uvědomil, že nepřiliš lákavý a čtenáře neznalé Kanady značně
zavádějící:

Očima inspektora Královské jízdní policie.

Když jsem stál nad uškrcenou dívkou v Allan Street, pořád jsem ještě nevěděl, jak jinak svůj zatím nenapsaný opus nazvat.

Uplynul víc než rok od mého odchodu z Oddělení vražd na King Street West. Uhihňaný mladík v laboratoři, Desmond Clairman, úctyhodně nabyl na důležitosti, Fred Melville na něho žárlil a Oddělení vražd postihla nezvyklá pohroma: jednadvacáté narozeniny sice hezké, jenže (mně) protivné elévky Miriam Mallowayové.

Celý můj tým je šel oslavovat do nově otevřené japonské restaurace Šibun, ale přecpali se tam syrovými rybami, dostali z nich prudkou otravu a octlí se v nemocnici. Až na Melvilla a Gungu, patrně proto, že měli mimořádně dobrý žaludek, a na oslavenkyni Miriam, která si místo syrové ryby dala ústřice a nebylo jí nic.

A mě požádali, abych tak na čtrnáct dní zaskočil za inspektora Bullocka, který v japonské hospodě dopadl nejhůř.

Stál jsem nad uškrcenou dívkou, která ani zaživa nemohla být žádná krasavice a teď, s rudou čarou smrti kolem krku, podobala se virtuálnímu strašidlu z hollywoodského hororu.

Rozhlédl jsem se po místnosti. U okna stál domovník a doktor Jenkins vedle mrtvé si už balil fidlátka. K vraždě podle něho došlo nejmíň dvanáct, spíš mnohem víc hodin před půl čtvrtou odpoledne, kdy nám domovník zavolal. Rovnýma nohama jsem spadl do svého starého světa, i když jsem v něm jenom zaskakoval. Poprvé od idylické sezony ve Willacoochee jsem měl pocit, že jsem naživu.

Zeptal jsem se:

„A vám večer telefonovala?“

„Jo,“ pravil domovník. „Už bylo půl sedmý, já byl utahanej jak stará...,“ zarazil se, pohlédl na krásnou Miriam a přehodil výhybku, což nebylo třeba: „... čokl, a neměl sem náladu hrabat se v jejím hajzlu.“

„Telefonovala vám *včera večer*?“

„Dyť to říkám! Dost *pozdě* večer.“

„Tak proč jste přišel až *dnes* v půl čtvrté *odpoledne*?“

„Měl sem i bez jejího hajzlu na dnešek fůru práce. Já nemám na krku jenom barák tady na Allan Street, pane inspektor. Mám ještě tři takový. Jeden tady kousek dál, taky na Allan Street, a dva na Prother Street. Dyž se ráno nevozvala, řek sem si, že si ten hajzlík možná spravila sama, anebo se šla vy...,“ opět zavadil pohledem o zrzavou policajtku a zbytečně se zarazil, „... anebo si to šla vodbejt do sankér. Je – to je: *byla* tam zaměstnaná. Tak sem šel na ty vostatní džoby.“

Znovu jsem se rozhlédl po obýváku. Zavražděná to tu udržovala ve vzorném pořádku, převrácené křeslo u kávového stolu nesvědčilo o nedbalosti, ale o zápase.

„Vona to byla dost protivná nájemnice,“ ozval se za mnou domovník. Rychle dodal: „I dyž vo mrtvejch a tak dále.“

„Hm,“ řekl jsem a opět jsem pohlédl na mrtvou. Byla dost při těle, z mrtvého obličej vyčníval téměř zrudlý nos. Ne orlí. Neforemný výběžek, něco jako bachratá hruška, mezi drobnýma očima blízko sebe, ve tváři do čtverce s náznakem knírku pod tou masitou bambulí. V bradě hluboký důlek, jaký prý sluší mužům. Jimmy Durante v sukních, napadlo mě. Chudák holka, jak by určitě řekla moje přítelkyně...

Odvrátil jsem se od nebožky k oknu. Za ním červánky, teplý večer indiánského léta, obloha nad řadou patrových a dvoupatrových domů růžová do ruda. Pak jsem přes domovníka sjel pohledem k malému stolečku vedle televizoru. Na něm stál telefon, pod telefonem zbrusu nový, velice sofistikovaný záznamník. Ukázal jsem na přístroj elévce.

„Miriam, spusťte to!“

Elévka vytáhla ruku z kapsy a klátivým krokem přistoupila ke stolu. Všichni zpozorněli. Z přístroje se ozval nejdřív bezvýrazný mužský hlas, ohlašující čas záznamu: „Pondělí, sedmého října, osmnáct nula pět,“ a potom hlas mladé ženské:

„Louiso, seš doma?“

Chvíli nic. Pak jiný ženský hlas:

„Bobbie?“

„No, já. Chtěla sem se tě jenom zeptat, jestli by sis nešla zatancovat?“

„Dneska nemůžu,“ pravil hlas zavražděné, protože to byla ona. Jmenovala se Louise Smithová a měla podivnou výslovnost. Moje prokletí? Pomyslel jsem si trpce, jenže trpkost se mísila s něčím teskným. Měl jsem silný dojem, že tu výslovnost, ten přízvuk znám.

Ne dojem. Věděl jsem to.

„Možná příští tejden,“ pokračoval hlas. „Budu ti to moct říct zejtra ráno. Teď tu něco mám.“

Zavěsila. V přístroji cvaklo a hned nato znova, jak se vypnul a opět zapnul, mechanické hlášení: „Pondělí, sedmého října, devatenáct nula pět.“ Muž, který promluvil potom, pravil chmurně: „Louise?“ Majitelka bytu však sluchátko nezvedla. Volající opakoval ještě třikrát, s kratšími a kratšími přestávkami: „Louise... Louise... Louise!“ Odpovědi se nedočkal a začal škemrat. Louise, nezlob se! Nezlob se! Já sem vůl! Louise! Prosím tě!“ Na dlouhou dobu se odmlčel a nato rádo by rozhodným tónem: „Já přídu! Musím tě vidět! Louise! Miláčku! Já... já přídu! Já vim, že seš doma!“ Opět pomlka, pak: „Louise, seš tam?“ Dlouhé mlčení. Potom kategoricky. „Já du!“ a muž zavěsil.

Byla Louise doma a nechtěla mluvit s milencem, s nímž se zřejmě pohádala? Pokusil jsem se představit si milence téhle milenky, a nepodařilo se mi to. Anebo byla milenka doma, ale už mrtvá? Mezi tím, co volala Bobbie, a tímhle škemralem, jenže možná nebezpečným škemralem, uplynula hodina. Za tu dobu se mohlo leccos stát. Ale jestli byla doma a ještě živá, jenom s volajícím nechtěla mluvit – a jestli on k ní skutečně přišel, potom... Názor doktora Jenkinse nevyklučoval vraždu v kteroukoli dobu po osmnáct nula pět v pondělí.

Obrátil jsem pozornost zpět k záznamníku. Neutrální hlas mechanické nahrávky právě oznamoval: „Úterý, osmého října, devět třicet.“ Naskočil ženský hlas, nikoli hlas Bobbie. Nemluvil anglicky, nerozuměl jsem mu, ale už jsem to věděl jistě. Moje líbezné prokletí. V minulosti mě zavedlo po mnoha nijak líbezných stopách k policajtskému cíli. Anna Lomnická bude hlasu na záznamníku nepochybně rozumět.

Potom už známý hlas, anglicky. Bobbie. „Louiso, kde seš? Je deset pryč! Zavolej!“ Ozvala se ještě dvakrát, v jedenáct a v poledne, kdy oznámila. „Jdu na oběd, Louiso. Prosím tě, zavolej! Já nevím, jestli se ti něco nestalo...“ odmlčela se. „Jestli nezavoláš po vobědě – já snad..., já nevím...“

Sotva záznam skončil, zazvonil telefon. Mrkl jsem na hodinky, bylo za pět minut pět. Miriam pohotově, aniž na mě aspoň pohlédla, zvedla sluchátko a houkla do něj hlasem zkušené profesionálky. Ne policejní profesionálky:

„Halóóó??“

Natočila sluchátko směrem ke mně, přistoupil jsem těsně k ní. Ucítíl jsem vlezlou vůni santalového dřeva, což bylo ve službě proti předpisům, ale už se ozval rozčilený mužský hlas a byl slyšet tak dobře, že snad volal na lesy:

„Louiso! Louise! Mně je to děsně líto! Strašně! Nezlob se! Louiso! Já sem měl včera v hlavě! Já dyž se napiju, tak nevím, co říkám, dyť mě už znáš! Louiso! Louise!“ zmlkl. Po chvílce: „Seš tam, Louiso...? Louise...?“

Miriam na mě pohlédla zelenýma očima. Hodily se jí k zrzávým irským vlasům, ty se ale příliš nehodily pro policajtku. Byla tou hřívou strašně nápadná. A voňavka ve službě...

Nebo snad, co jsem odešel do penze, zmírnili předpisy?

Zamračeně jsem přikývl.

Miriam pravila hlasem holek z Sherbourne Street, které jsem tam při ranní procházce často potkával. Z kostela nešly.

„Kdo volá?“

Telefon mlčel. Volajícímu bylo asi trapné, že se shodil před cizí ženskou. Miriam mlčení přerušila zase tím drze nevlídným hlasem:

„Louisie si vodskočila, pane... pane...? Jak se menujete? Já sem její kámoška.“ Mlčení. Potom netrpělivě: „Tak mám něco vyřídit nebo co...?“

V telefonu hlasité oddechování. Nato:

„Řekněte jí, že... že volal Jimmy. Vona... vona ví...“

Jimmy zavěsil.

Miriam zavěsila taky a já se na ni skoro obořil:

„Proč jste, proboha, mluvila jak holka z ulice?“

„To je přeci kamufláž, ne?“

„Kamufláž! Ten chlap se vás lek! Ten už se neozve!“ Ostentativně jsem obrátil oči ke stropu a hned jsem toho zalitoval. Jakživ jsem nebyl na podřízené nevlídný. Holka je mi protivná, nechová se, jak by měla. Jak jsem na to byl ve službě zvyklý. Takhle předpisy určitě nezmínili!

Cítíl jsem, jak mi stoupá krev do hlavy. Je ze mě nerudný – je ze mě...

Dědek!

Zaťal jsem zuby a řekl jsem odměřeně:

„No, aspoň víme, že se jmenuje Jimmy, že byl se zavražděnou v intimním vztahu a že den před vraždou se mezi nimi něco stalo. Patrně něco zaviněného alkoholem.“

Miriam se tvářila uraženě. Opět jsem se neovládl.

„A nevíte, že používat ve službě parfém se neshoduje – není na místě?“

„Byla jsem včera v divadle a ta voňavka je děsně trvanlivá. Já se ráno sprchovala snad hodinu! Asi je to houby platný, když jste to cítil.“

„Kupte si něco, co nečpí jak...“, zabručel jsem – a uvědomil jsem si, že jsem zabručel. „Příště tím šetřte, když víte, že druhý den máte službu.“

Okamžitě mi bylo trapně.

„To bych nesměla...“, vylétlo z elévky vzpurně, ale přerušil ji mechanický hlasatel: „Sedmnáct nula jedna...“, potom podruhé ženská, která mluvila jazykem mé přítelkyně. Dost rozdurděně a brzo zavěsila.

Otevřenými dveřmi ložničky vedle zazněla za průčelní stěnou televize. Někáká talk show. Domy v téhle čtvrti zřejmě nestavěli na staletí.

Užuž jsem se obrátil na Freda Melvilla, když se záznamník znova zapnul a po mechanickém hlášení ještě jednou Bobbie:

„Je pět pryč, Louiso. Musím domů, k tobě dneska už nemůžu. Zavolám ti ráno.“ Malá pauza, potom: „Mám strach, jestli se ti něco nestalo.“ Hlas se nepatrně zatřásl. Z vedlejšího bytu slabě zaburácel umělý smích diváků talk show. Obrátil jsem se na Freda Melvilla:

„Zavolej soudci Tomkinsovi. Napíchnem linku.“ Pak jsem se zeptal domovníka, který trpělivě stál v pozadí:

„Kdo bydlí vedle?“

„Náká Mortonová. To je tady nejstarší nájemnice. V tomhle baráku bydlí už dobřejch dvacet let. A už nejmíň deset je na vozejku.“

„Počkejte tady, půjdu tam sám,“ řekl jsem týmu. „Tolik policajtů by ji mohlo polekat.“

„Já jsem hotov,“ pravil doktor Jenkins.

„Já ne,“ ozval se Fred, který právě otvíral skříňku s daktylo-skopickým nářadím.

„Dobře. Doktore, děkuju.“ Krátce jsem se zamyslel, pak jako důkaz sám pro sebe, že jsem pánem vlastní vůle: „Vy pojdte se mnou, Miriam. Vás se nelekne.“

„Jen jestli,“ řekl uštěpačně Fred.

„Ty mně můžeš víš co?“ odsekla Miriam.

Domovník na ni překvapeně vyvalil oči a já musel napnout vůli k prasknutí.

O příbytku staré paní vedle se sotva dalo říct to co o nebožce Smithové. Na popis jejího pokoje by musel být někdo jako Dickens, mým schopnostem se to vymykalo. V duchu jsem se zmohl jenom na otřelou metaforu, jíž se charakterizuje obydlí prasat.

Paní Mortonová nám přijela otevřít na vozíku. Nebylo to žádné moderní vozidlo pro pohybově postižené. Žádné baterie. Jenom dvojité kolo po obou stranách sedadla, menší se nedotýkalo země a používalo se k ručnímu pohonu. Paní Mortonová vzbuzovala na první pohled soucit. Seschlá, křehká, vyhublá stařenka s vyšisovanými očima za tlustými skly. Když jsem jí ohleduplně oznámil, že její sousedku někdo zavraždil, odpověděla slabounkým, ale jasným hláskem a vůbec ne dojatě:

„To já vim.“

„Jak to, že to víte?“ obořila se na ni Miriam. Škublo to se mnou, ovládl jsem se.

„Přeci sem si to domyslela. Krz tu stěnu je všechno slyšet. Rozumět moc není, ale vy ste dělali randál. Tady sou strašně tenký stěny, nevím ani z čeho. Z cihel to nebude, slečno – nebo paní?“

„Policejní elév Mallowayová,“ pravila Miriam upjatě.

„Elév?“

„Ano. Policejní elév.“

Skočil jsem jim do řeči:

„Takže vy jste, paní Mortonová, možná slyšela, že se tady vedle včera večer dělo něco mimořádného?“

„Aby ne, pane...?“

„Inspektor Sinclair.“

„...pane inspektor. Už sem spala, ale ten rambajz mě vzbudil. Prali se tam. Totiž – to sem si myslela včera. Že se perou.“

„Nezaslechla jste, o čem mluvili?“ ozvala se Miriam téměř výhrůžně.

„Dyť vám povidám, že se prali. Copak se při tom mluví? Jo, slyšela sem náký hekání a – co člověk prostě slyší, dyž se vedle perou – nebo taky třebaš dělaj něco podobnýho. Jenže krz zed' neni rozumět. Akorát je slyšet.“

Řekl jsem:

„Nějaké výkřiky jste neslyšela? Rány? Chroptění?“

„Výkřiky žádný. Něco bouchlo. A jako vzdechy, snad. Jenomže, pane inspektor, tam se něco dost – no, podobnýho dalo už dost dlouho. A skoro denně.“

„Někdo se tam pral?“ Miriam, tónem zlého policajta. To měla možná ze školy. Jenže nechápala, že není výslech jako výslech.

„No – né zrovna pral, paní – elévko. Ale – abych tak řekla – no vona tam ta slečna měla postel přiřazenou až ke stěně.“ Odmlčela se, upřela vyšisované oči na mou elévku. „Víte přeci, co myslím?“

„Aha,“ pravila Miriam a zarděla se. Nad svým překvapivě dlouhým vedením.

„Je to tak,“ přisvědčila paní Mortonová. „Teďkon poslední dobou jenom večír. Ale eště donedávna taky vodpoledne. Mně to – žejo, rozčilovalo. Dávám si vodpoledne šlofika. Jenomže taky mi to zas vrtalo hlavou, že. Vodpoledne i večír – dyť ta slečna chodila do zaměstnání. No řekněte sama, slečno!“

Miriam však neřekla nic. Všiml jsem si velkého kalendáře na stěně s obrázky kanadské přírody. Byly na něm nějaké záznaky. Obrátil jsem se ke stařence, vyšisované oči se nyní upíraly na mě.

„Jo, jo,“ pravila paní Mortonová. „To víte, pane inspektor. Nemám co dělat, na televizi furt čumět nejde, tak sem – no, měla sem si snad zacpat uši? Co myslíte?“

Usmál jsem se.

„V našem zájmu jistě ne.“

„Vidte. Tak sem si to tadyhle zapisovala. Koukněte se.“ Paní Mortonová předjela se židlí pod kalendář a jala se ukazovat hu-beňoučkým prstem. „Tady: v půl vosmý a eště jednou ve tři čtvrtě na devět, dycky dvakrát. A tadyhle...,“ zalistovala v kalendáři